

Invitació a la concòrdia

per

S. MUNDI I BARCELÓ

LA lectura de les actes del Consell Directiu del Sindicat de Metges de Catalunya, publicades en el darrer número del nostre BUTLLETÍ, ens ha causat, a mí i a molts d'altres metges forans, una impressió bon xic depriment.

El procés que es pot seguir a través de la mestrivola redacció de les dites actes, ens demostra als qui, honorats per la benvolença dels nostres companys, assistirem a les darreres Assemblees del Sindicat, que un plet que ja creïem finit, no tan solament no ho està, sinó que amenaça de revifar-se i apassionar els esperits que ens imaginàvem apaivagats, i de portar a la nostra primera entitat mèdica (primera, perquè hi pertanyem de cor i conscientment i també sense pressió de cap mena) recels i capciositats que no poden fer altra cosa que perjudicar-nos.

L'esmentada lectura ens dóna coneixement que una crisi total ha estat a punt de deixar-nos sense Consell Directiu, la qual cosa hauria portat unes conseqüències que, sols de pensar-hi, fan estremir, si tenim en compte la vida limitada que forçosament porta el Sindicat.

Crec que en els actuals moments, la més mínima divergència fóra suïcida; no és hora de sostenir punts de mira individuals ni de grup, sinó contràriament, de sumar energies i d'ajuntar l'esforç de tots en defensa de la nostra entitat cabdal. Havem de recordar que no ens sobren els homes; que no podem nosaltres mateixos, amb condicionaments que no comparteixen la majoria, limitar la selecció que ens ha de regir i que cada dissensió referent a punts que no siguin essencialment doctrinals, ens pot restar cooperacions que no podem ni devem renunciar.

Ningú, en més escala que els metges rurals, no té motius de queixa per la manera com es comporten quasi totes les mutualitats i cooperatives, i especialment L'Aliança, en ço que fa referèn-

cia a minvar el prestigi de metges i de rebaixar-los els ingressos admetent en llurs rengleres, com a obrers, comerciants rics, banquers, industrials potents i grans propietaris, els quals, en justícia, haurien de satisfer uns honoraris com a clientela particular; però els que sentim a fons la idealitat i l'obra del Sindicat i ens adonem perfectament de l'evolució social que el món experimenta, estem convençuts que dues idees fonamentals han d'informar l'actitud dels metges sindicats (avui sortosament la quasi totalitat).

Primera. Sacrificar els nostres particularismes en defensa del Sindicat, nexa suprem que nosaltres havem engendrat amb idealitat, infantat amb esforç, i sostingut amb la nostra fe i fins amb el sofriment d'alguns dels més selectes d'entre els que formen la comunitat.

Segona. Que no s'ha de presentar batalla a pit descobert i sense seguretat de victòria a les mutualitats, sinó que, inversament, s'ha de permetre que els nostres millors prestigis socials, i sobretot els qui han donat prova palesa d'indecència de caràcter i convicció pregona, en formin part i col·laborin en llur regisme, orientant als directius, i procurant no esdevenir-ne un engranatge més, abans cooperar en el comandament i aspirar, per raó de la superioritat intel·lectual i la major preparació, a convertir-se en dirigents per tal de millorar-ne les condicions tècniques i socials, tot recordant en darrer cas i sempre, als que les regeixen, les finalitats, per a les quals han estat creades.

No oblidem que, per raons de delicadesa, ens havem vist privats de companys tan excel·lentment preparats i que tan bona tasca feien, com els Drs. Abelló i Bonifaci, i de poc se n'ha anat que no ens manqués el Dr. Presta. No tenim dret a anar trametent a l'ostracisme, o a tolerar que es retirin, companys digníssims i que cap